

El malefici

M'agrada imaginar-me que al principi n'hi havia més dels nostres. No gaires, suposo. Però més dels que som ara.

Nosaltres som la minoria que el món no accepta. Si més no, fora de la fantasia; i fins i tot la fantasia és a la llista negra. Fem la mateixa pinta que qualsevol. De vegades actuem com qualsevol. En molts sentits som com qualsevol altra persona. Som a tot arreu, a tots els carrers. Vivim d'una manera que es podria considerar normal, si no es mira gaire endins.

No pas tots els nostres saben qui són. Alguns moren sense saber-ho. Alguns ho sabem, i no ens atrapen mai. Però som aquí. Creieu-me.

Jo vaig viure a la part de Londres que anomenaven Islington des que tenia vuit anys. Vaig anar a una escola per a noies, i la vaig deixar als setze anys per posar-me a treballar. Era l'any 2056. AS 127, segons el calendari Scion. S'esperava que els joves i les joves es guanyessin la vida on poguessin, i normalment això volia dir darrere d'alguna mena de taulell. Es trobava feina fàcilment al sector dels serveis. El meu pare es pensava que jo

faria una vida senzilla; que era intel·ligent però poc ambiciosa i que em conformaria amb qualsevol feina que la vida m'ofereís.

El pare, com sempre, s'equivocava.

Des dels setze anys vaig treballar al submón criminal del Londres Scion –SciLo, en diem al carrer. Treballava entre bandes de vidents despietats, tots disposats a trepitjar-se els uns als altres per sobreviure. Tots formàvem part del sindicat que operava a tota la ciutadella dirigit pel Sotssenyor. Empesos als marges de la societat, ens vàiem obligats a delinquir per prosperar. I cada vegada ens odiaven més. Fèiem realitat els rumors.

Jo tenia un petit lloc al caos. Era una mundana, la protegida d'un senyor del mim. El meu amo era un home que es deia Jaxon Hall, el senyor del mim responsable de l'àrea I-4. Érem sis que treballàvem directament per a ell. Ens diem *els Set Segells*.

No ho podia dir al pare. Es pensava que feia de cambrera en un bar d'oxigen, una feina molt mal pagada però legal. Era una mentida fàcil. No ho hauria entès, si li hagués dit que passava l'estona amb delinqüents. Ell no sabia que aquells delinqüents eren la meva família. Més que no pas ell.

Tenia dinou anys el dia que em va canviar la vida. En aquella època el meu nom era conegut, als carrers. Després d'una setmana dura al mercat negre, tenia el pla de passar el cap de setmana amb el pare. En Jax no entenia per què necessitava fer vacances –per a ell no hi havia res que valgués la pena fora del sindicat–, però ell, a diferència de mi, no tenia família. Si més no, família viva. I tot i que el pare i jo mai no havíem tingut una relació gaire íntima, jo sentia que hi havia de mantenir el contacte. Un sopar de tant en tant, una trucada, un regal per la Marea de Novembre. L'única trava era la seva interminable llista de preguntes. De què treballava, jo? Qui eren els meus amics? On vivia?

No podia respondre. La veritat era perillosa. Hauria estat capaç d'enviar-me ell mateix a Tower Hill si hagués sabut el que feia realment. Potser li hauria d'haver dit la veritat. Potser s'hauria mort del disgust. Fos com fos, no em penedia d'haver-me fet del sindicat. La meua línia de treball era deshonest, però pagava la pena. I com sempre deia en Jax, valia més ser un proscrit que un embotit.

Aquell dia plovia. El meu últim dia a la feina.

Una màquina de suport vital em sostenia les vitals funcionant. Semblava morta, i en certa manera ho estava: tenia l'esperit separat, en part, del cos. Allò era un delicte pel qual m'haurien pogut condemnar a la forca.

He de dir que treballava al sindicat. Deixeu-m'ho aclarir. Jo era una aficionada mediocre. Més que una lectora del pensament era un radar del pensament, sintonitzada amb els mecanismes de l'èter. Detectava tots els matisos dels paisatges onírics i els esperits bergants. Coses fora de mi mateixa. Coses que un vident corrent no detectava.

En Jax m'utilitzava com un radar de vigilància. La meua feina consistia a detectar tota l'activitat etèria a la seva secció. Sovint em feia escorcollar els altres vidents per veure si amagaven alguna cosa. Al principi només percebia la gent que hi havia a l'habitació –gent que jo podia veure, sentir i tocar–, però aviat va descobrir que podia anar més lluny. Podia detectar coses que passaven en altres llocs: un vident caminant pel carrer, una reunió d'esperits al Garden. Mentre tingué suport vital, podia rastrejar l'èter en el radi d'una milla des de Seven Dials. De manera que si feia falta algú perquè tragués els draps bruts del que passava a I-4, podeu estar segurs que en Jax avisava una servidora. Deia

que jo tenia potencial per anar més lluny, però en Nick no m'ho volia deixar provar. No sabíem què em podia passar.

Tota mena de clarividència estava prohibida, per descomptat, però la que servia per fer diners era pecat mortal. N'hi deien una paraula especial: *crim-mim*. Comunicació amb el món espiritual, especialment amb fins lucratius. El crim-mim era la base on s'assentava el sindicat.

La clarividència en negre estava molt estesa entre els que no podien entrar en una banda. Nosaltres en dèiem *buscar-se-la*. Scion en deia *traïció*. El mètode oficial d'execució per a aquests delictes era l'asfíxia amb nitrogen, comercialitzada amb la marca NiteKind. Encara recordo els titulars: CÀSTIG SENSE DOLOR. L'ÚLTIM MIRACLE DE SCION. Deien que era com posar-te a dormir, com prendre una píndola. Encara hi havia penjaments públics, i de tant en tant alguna tortura per alta traïció.

Jo cometia alta traïció pel simple fet de respirar.

Però tornem a aquell dia. En Jaxon em va connectar al suport vital perquè fes el reconeixement de la secció. Jo havia estat rondant una ment local, un visitant freqüent de la secció 4. M'havia esforçat per veure'n els records, però sempre hi havia una cosa que m'ho impedia. Aquell paisatge oníric era diferent de tot el que jo coneixia. Fins i tot en Jax estava perplex. A partir de les capes de mecanismes de defensa, hauria dit que el propietari tenia milers d'anys, però això no podia ser. Era diferent de tot el que havia vist fins llavors.

En Jax era un home recelós. A dreta llei, un nou clarivent a la seva secció s'hauria d'haver anunciat en un termini de quaranta-vuit hores. Va dir que hi devia estar implicada una altra banda, però ningú de l'I-4 no tenia l'experiència de bloquejar la meva exploració. Ningú no sabia que jo ho podia fer. No era en Didion Waite, cap de la segona banda més important

de la zona. No eren els vidents de carrer morts de gana que freqüentaven Seven Dials. No eren els senyors del mim territorials especialitzats en robatoris eteris. Això era una altra cosa.

Centenars de ments em passaven pel costat emetent esclats de plata en la foscor. Avançaven pel carrer ràpidament, com els seus propietaris. Jo no reconeixia aquella gent. No els veia la cara; només els extrems més despullats de la seva ment.

Ara no era a Seven Dials. La meva percepció voltava més al nord, tot i que no podia precisar exactament on. Seguia una sensació familiar de perill. La ment del desconegut era a prop. M'atreia a través de l'èter com un sereno amb un fanal, corrent com un llampec per sobre i per sota de les altres ments. Anava molt de pressa, com si el desconegut em detectés. Com si es volgués escapar.

No hauria de seguir aquella llum. No sabia on em portaria, i ja m'havia allunyat molt de Seven Dials.

En Jaxon t'ha dit que el localitzis. El pensament era llunyà. *S'enfadarà.* Vaig tirar endavant, avançant amb molta més rapidesa que no pas si ho fes amb el cos. Em debatia amb les limitacions de la meva localització física. Llavors vaig percebre la ment d'aquell bergant. No era pas de plata, com les altres; aquesta era fosca i freda, una mena de pedra amb gel. M'hi vaig llançar. Era tan, tan a prop... Ara no la podia perdre...

Llavors l'èter del meu voltant va començar a tremolar i, en un tancar i obrir d'ulls, va desaparèixer. La ment d'aquell desconegut tornava a ser fora del meu abast.

Algú em va sacsejar el cos.

El meu cordó de plata –l'enllaç entre el meu cos i el meu esperit– era extremament sensible. Era el que em permetia

detectar paisatges onírics des de lluny. També em servia per tornar-me a tancar dins la meua pell. Quan vaig obrir els ulls, la Dani movia una llanterna de butxaca davant de la meua cara.

–La pupil·la reacciona –va dir en veu baixa–. Molt bé.

La Danica. La nostra geni resident, només immediatament per sota d'en Jax en intel·lecte. Tenia tres anys més que jo i tot l'encant i tota la sensibilitat d'un cop de puny per sorpresa. En Nick la va catalogar de sociòpata quan la van contractar. En Jax deia que simplement era la seva personalitat.

–Desperta't i brilla, Somiadora. –Em va pegar un mastegot a la galta.– Benvinguda a l'espai carnal.

El mastegot em va fer mal: un bon senyal, encara que desagradable. Vaig alçar les mans per treure'm la màscara d'oxigen.

Vaig centrar la vista en el centelleig fosc d'aquell tuguri. El cau d'en Jax era una cova secreta de contraban de pel·lícules, música i llibres prohibits, tot plegat apilonat en prestatges recoberts d'una pols espessa. Hi havia una col·lecció de novel·les de fulletó, de les que es troben al Garden els caps de setmana, i una pila de pamflets enquadrats amb grapes. Allà era l'únic lloc del món on jo podia llegir i mirar pel·lícules i fer el que em vingués de gust.

–No m'hauries de despertar així –li vaig dir. Ella coneixia les normes–. Quant de temps hi he estat?

–On?

–On vols que sigui?

La Dani va fer petar els dits.

–Sí, naturalment, a l'èter. Perdona. M'havia perdut.

Impossible. La Dani no es perdia mai.

Vaig mirar el cronòmetre Nixie blau de la màquina. L'havia construïda la mateixa Dani. En deia Sistema de Manteniment

per a Vident Mort, o SMVM. Supervisava i controlava les meves funcions vitals quan jo percebia l'èter a molta distància. Se'm va encongir el cor quan vaig veure els dígit.

–Cinquanta-set minuts. –Em vaig fregar les temples.–
M'has deixat estar a l'èter tota una hora?

–És possible.

–Una hora sencera?

–Són ordres. En Jax ha dit que volia que al vespre haguessis desxifrat aquesta ment misteriosa. Ho has fet?

–Ho he intentat.

–Això vol dir que has fracassat. No tindràs premi. –Va fer un glop de cafè.– Encara no em puc creure que hagis perdut l'Anne Naylor.

Típic d'ella, treure aquell tema. Feia uns quants dies m'havien enviat a la casa de subhastes a reclamar un esperit que legítimament pertanyia a en Jax: l'Anne Naylor, el famós fantasma de Farrington. Algú va oferir més diners que jo.

–Era impossible que aconseguíssim la Naylor –vaig dir–. En Didion no hauria permès que el martell del subhastador piqués la taula, i menys després de l'última vegada.

–Si tu ho dius. Igualment, no sé què n'hauria fet, en John, d'un poltergeist. –La Dani em va mirar.– Diu que t'ha donat el cap de setmana lliure. Com t'ho has fet?

–Per motius psicològics.

–Què vol dir, això?

–Vol dir que tu i els teus aparells em feu tornar boja.

Em va llançar la tassa buida.

–Em cuido de tu, criatura. Els meus aparells no funcionen sols. Podria sortir a dinar i deixar que se t'assequés el cervell. Ni tan sols hauria de donar excuses.

–Se'm podria haver assecat!

–No em vulguis fer llàstima. Ja saps com va: en Jax dóna les ordres, nosaltres les complim, i ens guanyem les mongetes. Vés a treballar per a l’Hector, si no t’agrada.

Touché.

Ensumant sorollosament, la Dani em va donar les meves botes de pell atrotinades. Me les vaig posar.

–On és tothom?

–L’Eliza dorm. Ha tingut un episodi.

Només dèiem *episodi* quan algú de nosaltres tenia una trobada quasi fatal, que en el cas de l’Eliza era una possessió no sol·licitada. Vaig mirar la porta del taller on pintava.

–Es troba bé?

–Dormint li passarà.

–En Nick ja l’ha vista?

–Li he trucat. Encara és al Chat amb en Jax. Diu que a dos quarts de sis et portarà a cal teu pare.

El Chateline era un dels únics llocs on podíem menjar fora de casa, un bar-braseria elegant a Neal’s Yard. Havíem fet un tracte amb l’amo: li donàvem una bona propina, i ell no deia als vigils on érem. La propina ens sortia més cara que el menjar, però valia la pena per poder sortir una nit.

–Arriba tard –vaig dir.

–Es deuen haver entretingut.

La Dani va agafar el telèfon.

–No pateixis. –Em vaig recollir els cabells sota el barret.– No m’agrada interrompre’ls quan xerren.

–Hi pots anar en tren.

–De fet, sí.

–Que no et passi res.

–No pateixis. Fa setmanes que no revisen la línia. –Em vaig posar drete.– Esmorzem dilluns?

–Potser sí. Però és possible que hagi de fer hores extres per a la bèstia. –Va mirar el rellotge.– Val més que te'n vagis. Gairebé són les sis.

Tenia raó. Tenia menys de deu minuts per arribar a l'estació. Vaig agafar la jaqueta i vaig córrer cap a la porta, cridant un ràpid «Hola, Pieter!» a l'esperit del racó. En resposta, va resplendir amb un fulgor suau, avorrit. No vaig veure la guspira, però la vaig sentir. En Pieter tornava a estar deprimat. Això d'estar mort de vegades l'afectava.

Hi havia una manera establerta de tractar els esperits, si més no a la nostra secció. Per exemple en Pieter, un dels nostres esperits auxiliars –un inspirador, tècnicament. L'Eliza deixava que la posseís –treballaven en sessions d'unes tres hores al dia–, i durant aquell temps l'Eliza pintava una obra mestra. Quan ja estava, jo corria cap al Garden i l'encolomava a algun col·leccionista d'art incaut. Però en Pieter era emocionalment inestable. De vegades passàvem mesos sense ni una pintura.

En un cau com el nostre no hi havia lloc per a l'ètica. Això passa quan es força una minoria a la clandestinitat. Això passa quan el món és cruel. No hi havia més remei que tirar endavant. Mirar de sobreviure, fer alguns diners. Prosperar a l'ombra de l'Archon de Westminster.

La base de la meua feina –de la meua vida– era a Seven Dials. Segons el sistema únic de divisió urbana Scion, era a la Cohort I, secció 4, o I-4. Estava construïda al voltant d'una columna en una cruïlla a prop del mercat negre de Covent Garden. A la columna hi havia sis rellotges de sol.

Cada secció tenia el seu senyor del mim o la seva reina del mim. Tots plegats formaven l'Assemblea Antinatural, que en teoria governava el sindicat, però a la pràctica cada secció feia el que volia. Seven Dials era a la cohort central, on el sindicat

era més fort. Per això en Jax la va escollir. I per això ens hi vam quedar. En Nick era l'únic que tenia cau propi, més al nord, a Marylebone. Fèiem servir casa seva només per a emergències. Durant els tres anys que vaig treballar per a en Jaxon només hi va haver una emergència, quan la Divisió de Vigilància Nocturna va fer una batuda a Seven Dials per si trobaven algun indici de clarividència. Un missatger ens va avisar unes dues hores abans de la batuda. Érem capaços d'esborrar qualsevol rastre en la meitat de temps.

A fora feia fred i humitat. Un típic vespre de març. Jo detectava esperits. Seven Dials era un barri pobre a l'època pre-Scion, i un exèrcit d'ànimes en pena deambulava al voltant de la columna, esperant un nou objectiu. En vaig bobinar uns quants perquè m'acompanyessin. Una mica de protecció sempre anava bé.

Scion era a l'avantguarda en seguretat amauròtica. Qualsevol referència a la vida després de la mort estava prohibida. En Frank Weaver ens tenia per antinaturals, i com tots els Grans Inquisidors abans d'ell, havia ensenyat a la resta de Londres a detestar-nos. Si no és que era vital, només sortíem a fora durant les hores segures. Això era quan la DVN dormia, i la Divisió de Vigilància Diürna assumia el control. Els agents de la DVD no eren vidents. No els era permès mostrar la mateixa brutalitat que els seus col·legues nocturns. Si més no, en públic.

Els de la DVN eren diferents. Clarividents amb uniforme. Es consagraven al servei durant trenta anys, i després se sotmetien a l'eutanàsia. Un pacte diabòlic, deien alguns, però els donava trenta anys de garantia d'una vida confortable. La majoria de vidents no tenien tanta sort.

En la història de Londres hi havia tanta mort, que era difícil trobar cap punt sense esperits. Formaven una xarxa de segure-

tat. I havies d'esperar que els que t'havien tocat fossin bons. Si utilitzaves un fantasma dèbil, només atordiria l'agressor durant uns segons. Els esperits que havien tingut una vida violenta eren els millors. Per això certs esperits es venien tan bé al mercat negre. Per al de Jack l'Esbudellador n'haurien pagat milions, si es pogués trobar. Alguns encara juraven que l'Esbudellador era Eduard VII –el príncep caigut, el Rei Sanguinari. Scion deia que ell havia estat el primer clarivident, però jo no m'ho vaig creure mai. M'estimava més pensar que nosaltres sempre hi havíem sigut.

A fora es feia fosc. El cel era daurat per la posta; la lluna, un somriure blanc, sorneguer. A sota hi havia la ciutadella. El Two Brewers, el bar d'oxigen de l'altra banda del carrer, era ple d'amauròtics. Gent normal i corrent. Els vidents dèiem que patien d'amaurosi, de la mateixa manera que ells deien que nosaltres patíem de clarividència. Els *podrits*, els deien de vegades.

Aquesta paraula no m'havia agradat mai. Semblava que fossin putrefactes. Una mica hipòcrita, perquè els que conversaven amb els morts érem nosaltres.

Em vaig cordar la jaqueta i em vaig abaixar la visera de la gorra sobre els ulls. Cap cot, ulls oberts. Aquesta era la llei que jo acatava. No pas les lleis de Scion.

–Li dic la fortuna per un bob. Només un bob, senyoreta! El millor oracle de Londres, pot creure'm. Un mos per a un pobre vident de carrer?

La veu era d'un home prim, abrigat amb una jaqueta igualment prima. Feia temps que no veia un vident de carrer. Era rar a la cohort central, on la majoria de vidents pertanyien al sindicat. Li vaig llegir l'aura. Aquest no era pas un oracle, sinó un endeví, un endeví molt estúpid –els senyors del mim escopien als pidolaires. Hi vaig anar de dret.